

Hunter (Lovec)

Bylo to v říjnu roku 1787, když jsem poprvé potkal Doctora. Byl jsem tehdy v Praze a oslavoval jsem úspěch mé nové opery Don Giovany, která se Pražanům velmi líbila. Mí Pražané mi zkrátka rozumí. Hrála se v Nosticově divadle a byla o životě a smrti Don Juana. Ale to je vedlejší, chci vám vyprávět o Doctorovi.

Jak jsem před chvílí řekl, v říjnu jsem byl v Praze a večer po opeře jsem se vracel domů. Ne samozřejmě do Vídně, ale zpátky k manželům Duškovým. Po mém návratu jsme ještě oslavovali (asi tak do 2 hodin ráno) a pak jsem si šel lehnout. Druhý den jsem se vzbudil velmi pozdě a manželé už byli pryč. Josefína měla ráno představení a František ji doprovázel.

Šel jsem se tedy umýt. Když jsem se vrátil zpět do své místnosti, objevila se tam velká modrá krabice. Nevěděl jsem, jak se ke mně dostala, ale byl jsem si jistý, že tam ještě před chvílkou nebyla. Chtěl jsem jít pro policii, ale potom z té bedny vylezl muž. Byl vysoký (nebo se mi to tak alespoň zdálo) měl tmavě hnědé až černé vlasy a velmi podivný oblek. Ale nejvíce mě na něm zaujalo něco jako motýl, kterého měl na krku. Zeptal jsem se ho, co tu dělá a jak se sem dostal.

Měl velmi podivný a silný přízvuk, jako Brit. „Jsem správně na premiéře opery Don Giovany?“ zeptal se. „Já se ptal první!“ „Dobrá, přiletěl jsem pomocí své TARDIS na premiéru opery nejlepšího skladatele historie Země, Wolfganga Amadea Mozarta. Jsem tu správně?“ „Co je TARDIS, ta modrá bedna?“ „Nejdřív mi odpovězte na moji otázku. Prosím.“ „Ne, zmeškal jste ji. Hrála se včera. A navíc jste v mém domě!“ I když to nebyla pravda, v současnosti jsem zde bydlel a nevěděl jsem, kdo to je. „A vy jste kdo?“ „Já jsem ten vámi zmíněný nejlepší skladatel historie Země!“ „Mozart?“ „Ano. A teď si prosím odnesete tu bednu a odejděte.“ „Tu bednu jen tak nikam nevezmu, ale co kdybych vám udělal nabídku?“ „Běžte pryč z mého domu!“ „Prosím pane Mozarte, můžu vám říkat Amadee? Tedy Amadee jenom si poslechněte, co vám nabízím.“

řekl to s takovými rozsvícenými očima a tak jsem ho tedy nechal mluvit. „Vy si vyberete jakékoliv místo v čase a prostoru a já vás tam ve své TARDIS přenesu. A ano, TARDIS je ta modrá budka.“ „Jste blázen!“

„Ne,ne,ne,ne,ne já nejsem blázen!“ „Chcete mi říct, že mě přenesete kamkoliv v čase?“

„A prostoru?“ „Jste blázen.“ „Ne, nejsem blázen. Amadee, prosím, věřte mi.“ „Neříkejte mi Amadee jsem Mozart. Já vám také netykám a to jsem na vyšší společenské úrovni než vy a vlastně, jak se vůbec jmenujete?“ „Doctor“ „Doctor kdo?“ „Jenom Doctor.“ „Tak tedy Doctore, jste blázen a já jdu pro policii!“ Vyběhl jsem celkem rychle ze dveří, přece jenom, když vidíte takového blázna v domě ve kterém právě bydlíte, nemůžete si být jistí, že vám nic neudělá.

Šel jsem po hlavní ulici a nadával jsem na Pražany, jak jsou nevychovaní. Zničehonic jsem uviděl tu modrou krabici. Přišel ke mně ten Doctor a řekl: „Mozarte prosím, jsem tu a TARDIS je tu také.

Není přece možné, abych něco tak velkého přenesl a ještě k tomu tu byl dříve než vy. Jak si to tedy vysvětlíte?“ Šel jsem dál. „Prosím, jsem cestovatel. Beru na své cesty lidi, které mám rád, nebo je obdivuji. Věřte mi, nebudete litovat.“ Ten Doctor měl velmi přesvědčivé argumenty, ale o tom vás přesvědčím ještě později. „Dobrá, tak tedy pojďme.“ „Skvělé, budu cestovat s Mozartem. Tam mám svoji Kde mám svoji TARDIS?“ Pak jsme se otočili a uviděli žluté až zlaté světlo

a omdleli jsme.

Probudil jsem se v nějaké bílé místnosti. Doctor ještě ležel na zemi v bezvědomí. Za pár minut vstal. Vstal velmi rychle až komicky. Ale to, jak byl rozrušený komické nebylo. „Kde je moje TARDIS?“ zařval. „Kde mám svoji TARDIS?“ Jakmile to dořekl, nebo spíše dořval, otevřely se dveře a vstoupil k nám nějaký divný muž. Měl černý kabát až na zem, dlouhé černé vlasy a na očích měl něco jako brýle, ale s černými skly. Přistoupil k Doctorovi a řekl. „Vítejte, Doctor a Mozart předpokládám. Dovolte mi, abych se představil, mé jméno je Hunter a jsem lovec. Za odměnu v podobě technologií, informací, zbraní či jiných podobných věcí, lovím jakékoliv organismy ve Vesmíru. Další informace bych si nechal sám pro sebe, ale ještě vám řeknu, na koho jsem dostal zakázku. Dostal jsem zakázku na něco unikátního. Na údajně posledního Pána času. Zkoumal jsem tě velmi dlouhou dobu. Vím, o tvých reinkarnacích,společnících, TARDIS a mnoho dalších věcech.“ „Kde je má TARDIS!“ zařval Doctor „Prosím, tišeji. Věř mi, nechtěl jsem tě lovit jsi velmi sympatický a byl bych tě rád měl za svého společníka. Byl by z nás skvělý tým a nemuseli by jsme

stále jen lovit. Jednou by jsme lovili podruhé zachraňovali Zemi, ale obchod je obchod, Doctore, nebo mám říct ...“ Naklonil se k Doctorovi a něco mu pošeptal. „Jak to, že znáš mé jméno !“

55 Zakřičel Doctor s neuvěřitelnou zlobou a ohněm v očích. „Říkal jsem, že jsem tě studoval.“ „Počkej, počkej, říkal si, že si na mě někdo musel někdo podat zakázku. Kdo ?!“ „Tak ty chceš znát mé klienty ?“ Zeptal se Hunter a vzal do ruky malou černou krabičku, kterou namířil na zeď. Pak ze zdi vyšla jiná o něco větší krabička, na které se objevil obraz. Bylo na něm něco jako 3 obrovské zlaté pepřenky a ty začaly mluvit. „Doctor bude poražen. Dalekové najali Huntera, aby vyhladil

60 Doctora. Dalekové zvítězí.“ „Tebe si najali Dalekové ?“ řekl Doctor. Ale řekl to tak podivně. Do této chvíle byl veselý a bláznivý, anebo zuřil a byl rozčilený. Ale tohle řekl velmi smutně bez energie, bez elánu. „Ano, mí klienti jsou Dalekové.“ Odpověděl Hunter, a když odpovídal na Doctorovu otázku, tak se na něj Doctor díval velmi upřeně a s ustrašeným výrazem. Hunter znova namířil malou černou krabičkou na obraz a ten znovu zmizel.

65 Poté se Doctor vzpomatoval a zeptal se: „Řekl jsi jim mé jméno ?“ „Ne, informace, o loveném objektu si nechávám pro sebe, pokud za ně klienti nezaplatí. Ale není nic tak hodnotného, co by mi Dalekové mohli dát za jedno z největších tajemství vesmíru.“ „Co ti vůbec slíbili?“ Zeptal se Doctor. „Řekl jsem si o Dálecký čip, který vytváří síť, kterou používají k dorozumívání.“ „A ty vážně věříš, že ti ho dají ? Dalekové jsou nejhorší, nemilosrdné a nejrassističtější bytosti ve Vesmíru,

70 někomu jako ty, čip nedají.“ „Někomu jako já ?“ Zeptal se Hunter s překvapením a možná s trochou zloby. „Ano, někomu kdo není Dalek.“ Po pár sekundách se Hunter otočil a řekl: „Rád bych tu s vámi konverzoval, ale mám práci. Však se při ní za hodinu setkáme.“ A odcházel. Ale než stačil odejít, Doctor na něho ještě zakřičel: „Dalekové jsou hrozná stvoření, která nerespektují žádné jiné organismy v celém Vesmíru. Právo na život mají jenom Dalekové, o tom jsou na nejvyšší

75 přesvědčení. Jejich jediný záměr je vyhladit všechny rasy ve Vesmíru. A nebýt mě a mých lidí už by se jim to dávno podařilo. Rozpoutali poslední velkou časovou válku a vyhladili celou mojí rasu. Ale ještě před tím, než to udělali, dokázala moje rasa zničit je, aby nemohli zničit nic jiného ve Vesmíru a aby byl Vesmír klidnější. Oni tě vyhladí. Žádný čip ti nedají, protože jsi jiný, protože nejsi Dalek. Jsi pro ně bezvýznamný. Najali si tě jenom proto, aby vyhladili mě, protože já jsem jim zničil všechny plány a oni sami by mě vyhladit nedokázali. A ihned jak dokončíš svůj úkol, vyhladí tě.“ Nikdy jsem neviděl mluvit nikoho s takovým zápalem. Ihned jsem si udělal představu o těch Dalecích a začal jsem je z srdce nenávidět, ale na Huntera to nezapůsobilo. Ihned jak to dořekl odešel.

Po chvíli, co odešel jsem se zeptal: „Co s námi udělá ?“ „Nevím. Podle toho co říkal nás bude chtít

85 asi zabít.“ „Ale proč chce zabít mě ? Dostal přece zakázku na vás.“ Poté se znovu objevil ten obraz, ale místo Daleků tam byl Hunter. Řekl: „Za hodinu na vás pustím černou radiaci je vyšlechtěna tak, aby zabila člověka i pána času. Do hodiny by jste měli být mrtví.“ Poté obraz znovu zajel. Mlčel jsem. „Zabije nás.“ Řekl Doctor. „Pokud ...“ „Pokud ?“ „Pokud mu neukážeme, že se mylí a že ho Dalekové opravdu zabijí. Musíme vymyslet plán.“ „A jaký plán, jsme uvězněni ve vězení, ve

90 kterém budeme za hodinu popraveni a ze kterého není očividně úniku.“ „Plán, kterým ho přesvědčíme, že si zasloužíme žít.“ „A jak to chceš udělat ?“ „Tak mi už si tykáme ?“ „Teď není čas na vtipy !“ „Dobrá, musíme vymyslet plán.“ Poté Doctor chodil po místnosti. Něco si přitom pobrukoval, vjížděl si rukama do vlasů a zmateně házel hlavou. „Dobře už to mám, plán je takový: jste Mozart.“ To je vše co řekl. Chvilí jsem čekal než jsem se zeptal: „To je vše ? To je váš plán ? Jsme ztraceni?“ „Ne, vy jste Mozart, vaše hudba dělá lidi lepšími a chytřejšími. Harmonie,

95 v dokonalém souladu s melodií, ukazuje lidem, že život je krásný. Všichni lidé na Zemi, kteří mají hrozné starosti, jsou týráni nebo nemají domov, se uklidní při poslechu vaší hudby. Vaše hudba se stane v budoucnu nejposlouchanější v celém Vesmíru. Budou vás milovat nejenom lidé, ale i mimozemšťané z jiných planet. Stanete se synonymem pro slovo hudba. Vaše hudba musí ukázat pravdu i někomu jako je Hunter.“ Tento proslov ve mně probudil něco, co jsem před chvílí ztratil. Probudil ve mně naději. „Jaký je tedy váš plán ?“ „Uvidíte.“

100 Doctor se rozkřičel: „Huntere vím, že mě slyšíš a prosím, ukaž se mi na obrazovce!“ Obraz znovu vyjel. „Můžeme mít poslední přání ?“ Zeptal se Doctor. Hunter poněkud s údivem odpověděl: „Ano, co bych mohl pro Doctora s Mozartem.“ „Chtěl bych sampler.“ „Sampler ?“ I když jsem

105 nevěděl o čem se baví poznal jsem, že byl Hunter překvapen. „Ano, sampler.“ „Dobrá tedy.“ Za chvíli se ze zdi objevila krabice. Doctor mi pošeptal : „Dobře. Ty mi budeš říkat noty a já je budu hrát. Musí to být něco jedinečného, něco, co Huntera přesvědčí o tom, že nás má nechat naživu.“ Nevěděl jsem na co bude hrát, ale nebyl čas. Doctor vytáhl něco jako psací pero nebo šroubovák a namířil to na tu krabici. „Můžeme začít.“ A tak jsem začal diktovat. „Dobrá bude to allegro, křížek

110 - G2,D2,G2,D2,G2,D2,D2,H2,D3,C3,A2,C3, ...“ a tak dále. Všechno co jsem diktoval se ozývalo z té bedny. Jedna bedna vystačila za celý orchestr. Ano, sice to nebylo tak čisté, ale stejně to bylo překrásné. Poté co jsem dohrály se Doctor zeptal Huntera: Slyšel jsi to ? Chceš opravdu zabít někoho, kdo dokáže složit něco tak krásného ?“ Hunterův výraz byl podivný. Jako by byl dojatý, ale přitom velmi klidný. „Vaše poprava začíná za 3,2,1,..“ Jakmile to Hunter dořekl začaly zase mluvit

115 Dalekové. „Je Doctorova smrt jistá ?“ „Ano, pokud ho nikdo nepustí z té místnosti, tak ano.“ „Pak jsi nepotřebný. Vyhladit! Vyhladit!“ A začali střílet po Hunterovi. Poté obraz zčernal. „Takže jsme mrtví ?“ Zeptal jsem se. „Pravděpodobně ano.“ Odpověděl Doctor. „Víš, normálně bych přežil. Zregeneroval bych se, ale Hunter řekl, že je ta radiace vyšlechtěna na zabíjení Pánů času.“ Poté se spustila moje opera Don Giovanni. Nepochybně to zařídil Hunter ještě předtím než umřel. „Co budeme tedy dělat ?“ Zeptal jsem se. „Nemáme nic. Žádná možnost na záchranu. Měl by si začít psát své Requiem.“ „Cože ? Napsat Requiem sám sobě ?“ „Vy jste nad tím nikdy neuvažoval ? Ale to už je stejně teď jedno.“ „Napsat Requiem sám pro sebe, to je geniální. Ale co teď stihnu.“ řekl jsem si sám pro sebe. . A tak jsme si sedli a umírali.

120 Potom jsme slyšeli nějaký tlukot. Najednou se rozevřely dveře a v nich stál Hunter. „Vím, kde je vaše TARDIS. Pojd'te rychle, než nás dostihnou Dalekové.“ „Jak jsi mohl přežít útok Daleka ?“ Zeptal se Doctor. Hunter se usmál a řekl: „Jsem vždy pojištěn. Měl jsem na sobě rukavici, která generuje ochranné pole. Pár výstřelů od Daleka to vydrží. Bohužel jenom pár.“ A tak jsme utíkali. Stále jsme za námi slyšeli „Vyhladit! Vyhladit !“ „Tady zabočte a sem do této místnosti.“ Řekl Hunter. Vážně tam byla TARDIS. Za námi jeden Dalek. Hunter na něho něčím namířil (

130 nevzpomínám si už co) a Dalek se rozpadl. „Ty jsi zničil Daleka ?“ Zeptal se překvapený Doctor. „Fůzní dělo. Naneštěstí jeden poslední výstřel. Běžte, musím odblokovat systém, který blokuje TARDIS v odletu.“ „Ale Dalekové tě zabijí !“ „Ne, já přežiji.“ Řekl Hunter a podivně se přitom usmál. „Já přežiji.“ S Doctorem jsme vešli do TARDIS. Byla zevnitř větší, ale na otázky nebyl momentálně čas. Doctor se podíval na ten obraz, který byl podobný jako ve vězení. Hunter ten systém (ať to bylo cokoliv) odblokoval, ale dostali se za ním dva Dalekové. Střelili ho a on začal zářit. Začalo se z něho šířit žluté až zlaté světlo. „Nejsi poslední ?“ Zakřičel Hunter. Nakonec Hunter vybouchnul a Dalekové se rozpadli. Doctor rychle pomačkal něco v TARDIS a pak se začala země třást.

135 Celou cestu domů se Doctor sám sebe potichu ptal: „Nejsem poslední ?“ Doletěli jsme zpátky do Prahy. „Ach, krásná Praha. Krásná klidná Praha.“ Řekl jsem. „Chtěl jsem na výlet a byl to ten nejlepší výlet jaký jsem dosud zažil. Jo a chtěl jsem se tě zeptat, jak je možné, že je TARDIS zevnitř větší ?“ „Je v jiné dimenzi a jestli chceš, rád tě přijmu za svého společníka.“ „Děkuj, ale po tom, co jsem strávil dneska, mám svůj život zase o něco radši. A navíc, mám tu kariéru, nejlepšího skladatele v historii Země.“ Doctor se jenom usmál a řekl: „Tak tedy nashledanou, nejlepší

140 skladateli Vesmíru.“ Pak jen vlezl do své TARDIS a ta zmizela.

A proč vám to říkám na své smrtelné posteli, když se to stalo už před čtyřmi lety ? Tak zaprvé, protože to byl ten nejzajímavější příběh mého života. Možná mě budete mít za blázna, ale opravdu se to stalo. Zadrugé, aby si doktoři nedělali starosti na, co jsem zemřel. Buď to je na tu černou radiaci, nebo na selhání jater. A zatřetí, jestli někdy potkáte Doctora, řekněte mu, že den s ním byl

150 ten nejlepší v mém životě, a že mu za něj děkuji.